

Dekanat Wołkowysk Pierwsza fundacja na wybudowanie tu katolickiej świątyni należy do Anny, Zofii i Kamili Krupskich w 1511 r. Nowo pobudowany kościół poświęcono pod wezwaniem Trójcy Przenajświętszej. W 1544 r. Anna z Krupskich Radogoska ponowiła pierwszą fundację. Po Krupskich Szydłowice należały do Wolskich, Wiesiołowskich, potem do klasztoru brygidek z Grodna.

Po tym, jak w 1600 r. świątynię zniszczył pożar, Krzysztof Wolski razem z żoną Barbarą odnowił kościół. W listopadzie 1620 r. kościół pod historycznym wezwaniem Trójcy Przenajświętszej konsekrował biskup sufragan wileński Abraham Wojna. Wnętrze świątyni zdobiły trzy ołtarze. Główny był dwupoziomowy, nad obrazem Najświętszej Trójcy znajdował się obraz Matki Bożej (ołtarz został poświęcony razem z kościołem). Boczne ołtarze były poświęcone Niepokalanemu Poczęciu Najświętszej Maryi Panny i Panu Jezusowi (poświęcone w lipcu 1660 r.).

W połowie XVI w. przy kościele istniały altaria, szkoła parafialna oraz szpital, który ufundowała Aleksandra z Sobieskich Wiesiołowska.

W 1807 r. staraniami ówczesnego proboszcza ks. Franciszka Cybulskiego drewniany kościół został odnowiony, również w lewym kącie kościelnego ogrodzenia zbudowano drewnianą czterokątną trójkondygnacyjną wieżę-dzwonnicę, ogrodzenie zaś razem z trzypoziomową ceglana bramą zostało gruntownie odnowione.† Starożytny drewniany kościół przedstawiał sobą okazałą o trzech nawach, prostokątną w podstawie świątynię z apsydą, pokrytą dwuszczytowym gontowym dachem. Trójkątny fronton głównej fasady wieńczyła nieduża

czterokątna sygnaturka. Ściany kościoła zbudowane z drewna zostały wzmocnione wzdłuż pionowymi balami-klamrami. Okazałą neogotycką bazylikę o jednej wieży zaczęto budować w 1907 r. (o czym świadczy data na granitowym fundamencie apsydy kościoła) obok starożytnej świątyni (budynek stał do 1925 r., a potem został zdemontowany) dzięki staraniom ks. Kazimierza Stanionisa (zmarł w 1925 r., pochowany przed kościołem) z ofiar parafian. Budowę skończono w 1914 r. Kościół przedstawiał sobą prostokątny w podstawie budynek z transeptem i pięcioboczną apsydą, orientowaną na wschód i flankowaną dwiema zakrystiami. Główna fasada została oznaczona potężną i wysoką (55 m) pięciopiętrową wieżą-dzwonnica pod wysoką, i co jest szczególnie ciekawe, ceglana iglicą w otoczeniu korony z pinakli. Transept był zakończony wielopinaklowymi tarczami, ściany kościoła wzmocnione systemem przyporowym. Szeroko wykorzystana została lokalna cegła. Kościół pokryto blaszanym dachem.

Wnętrze kościoła zostało podzielone na trzy nawy trzema parami filarów i uwieńczone krzyżowym sklepieniem, skrzyżowanie naw zaś – gwiaździstym. W świątyni znajdują się trzy drewniane ołtarze. Główny został stworzony w latach 1920. ze starego barokowego ołtarza. Pośrodku niego znajdował się tytułowy obraz Najświętszej Trójcy, a w drugim poziomie – obraz Pana Jezusa w cierniowej koronie (dziś jego miejsce jest puste, obraz zaś znajduje się w mińskim muzeum, jak też rzeźba Ukrzyżowanie z figurami Maryi Panny i św. Jana pod nim). Ołtarze boczne stworzono niedawno w stylu neogotyckim: w lewym znajduje się obraz św. Józefa, w prawym – Matki Bożej Częstochowskiej. Nad narteksem znajduje się chór organowy, gdzie stoi neogotyckie obramowanie od utraconych organów.

Podczas I wojny światowej świątynia została mocno uszkodzona. W 1927 r. skończyła się jej restauracja, w wyniku której wieża została nadbudowana o 6 m. W tym samym czasie została zbudowana nowa plebania. Stara drewniana dzwonnica została spalona w 1931 r.

W XIX-XX ww. była czynna kaplica na parafialnym cmentarzu. Przed II wojną światową liczba wiernych szydłowickiej parafii wynosiła ponad 5000 osób.

Powojenne komunistyczne prześladowania wiernych nie ominęły parafii w Szydłowicach. W 1958 r. kościół zamknięto, w świątyni rozmieszczono spichlerz, następnie – magazyn cementu i chemikaliów, warsztat naprawy traktorów. Plebanię zniszczono, nie zachowała się też kaplica na cmentarzu. Zniszczono również ogrodzenie kościoła razem z bramą.

Świątynię zwrócono parafianom dopiero w 1989 r., od razu rozpoczęto restaurację. Rekonsekracja kościoła odbyła się 2 lipca 1993 r. Na parafialnym cmentarzu niedawno ustawiono płaskorzeźbę przedstawiającą Najświętszą Maryję Pannę.

W parafii od 1992 r. pracują siostry Matki Bożej Miłosierdzia od św. Faustyny. Dla nich w zespole kościoła w 1995 r. zbudowano dom zakonny z domową kaplicą pod tytułem wspólnoty.